

libe under rent pekuniært. Endvidere bemærkede det ærede Medlem, at det stod for ham som en Gaade, at vi ikke nu i Nar vare blevne fuldt enige om Forslaget og vel da nærmest om de Endringer, som Udvalget har stillet til Forslaget. Ja, mig forekommer det dog, at denne Gaade vilde det blive det ærede Medlems Sag at løse, det vil tilfalde det ærede Medlem at løse denne Gaade, for saa vidt der er nogen, thi jeg ser ikke, at der enten fra Ordførerens eller fra de øvrige Udvalgsmedlemmers Side har været lagt nogen som helst Hindring i Vejen for, at vi mulig kunde blive enige. Jeg synes, at det hele Tiden har været saaledes, at der overalt har været en Bestræbelse for at naa til Enighed angaaende Forslaget, og derfor er man ogsaa naaet til Enighed angaaende de fleste af de Endringsforslag, som ere opstillede til Forslaget. I det hele taget synes det mig, at der til Grund for hele det ærede Medlems Foredrag lå, om jeg saa maa sige, nogen Gnavenhed. Om det er Tilfældet, om jeg har forstaaet det ærede Medlem rigtig eller ej, faar staa hen, det maa det ærede Medlem jo selvfølgelig selv bedst vide, men i alt Fald forekommer det mig, at hele den Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte de Endringsforslag, som nærmest ere fremkomne fra ham, og som vi ere gaaede med til — det kan være, jeg har misforstaaet det ærede Medlem — nærmest var saadan, at han helst havde set, at vi ikke vare gaaede ind paa disse Forslag, men at han var bleven staaende alene med dem. Det beviser jo da ikke, at det ærede Medlem særlig har haft nogen Trang til, at hele Udvalget blev enigt om sine Indstillinger angaaende det foreliggende Forslag. Utsaa den Gaade, som det ærede Medlem i Gaar ønskede at faa løst, tror jeg ganske sikkert, at det tilfalder det ærede Medlem selv at fremkomme med Løsning af. Det ærede Medlem bemærkede endvidere i Gaar i sit indledende Foredrag, at han tidligere ikke havde gennemgaaet Sagen kritisk og det, at han ikke tidligere havde gjort det, var Grunden til, at en Del af de Endringsforslag, han var fremkommen med, ikke tidligere havde foreligget. Nu forundrer det mig ganske vist noget og er mig noget en Gaade, at det ærede Medlem saa længe har

opsat at gennemgaa Lovforslaget kritisk, thi det er jo en bekendt Sag for alle, i hvert Fald for dem, som i nogle faa Nar have haft Sæde her i Tinget, at det ærede Medlem er optraadt meget kritisk over for Forslaget. Jeg huster, at for en 2—3 Nar siden, endnu før det ærede Medlem kom ind i Udvalget, optraadte han meget kritisk over for Forslaget. Det ærede Medlems Kritik den Gang var, i hvert Fald saa vidt jeg ved, den egentlige Anledning til, at han fik Sæde i Udvalget angaaende det Forslag. Det forbauser mig ikke saa ganske lidt, at det først er i Nar, at det ærede Medlem er kommet ind paa at rejse en Kritik angaaende Forslaget.

At de Endringsforslag, som det ærede Medlem har stillet, skal jeg først omtale Endringsforslaget til § 1. Der forundrer det mig særlig, at det ærede Medlem ikke tidligere er blevet opmærksom paa, at det var værd at stille et Endringsforslag til denne Paragraf. I hvert Fald hvis det ærede Medlem har forstaaet Lovforslagets § 9 paa samme Vis tidligere, som det synes, at han forstaaer den nu, er jeg noget forundret over, at det ærede Medlem ikke allerede tidligere er fremkommet med et Endringsforslag til Forslagets § 1. Thi hvis det ærede Medlem vil se de Endringsforslag efter, der have været stillede ved tidligere Behandlinger, ogsaa efter at det ærede Medlem var kommet til at sidde i Udvalget, vil han se, at der tidligere ikke har været stillet noget Endringsforslag til Forslagets § 1. Nu siger det ærede Medlem, at det paagældende Endringsforslag er aldeles nødvendigt, thi ellers maa Dyrene ikke behandles undtagen af autoriserede Dylæger. Den højtærede Indenrigsminister udtalte sig jo i Mødet i Gaar desangaaende, og jeg kan for øvrigt fuldstændig henholde mig til, hvad der da blev udtalet af den ærede Indenrigsminister. Jeg og forhaabentlig hele Udvalget med Undtagelse af det ærede Medlem forstaa Lovforslaget paa samme Maade som den højtærede Indenrigsminister. Jeg tror aldeles ikke, der vil være noget til Hinder for, at Ejeren af Dyrene selv behandler dem, indtil han skønner, at der virkelig er smittet Sygdom til Stede, men over for Behandlingen af selve den smittesomme Sygdom, synes jeg